

[Dræbye]

skes endvidere oplyst, om ministerens svar omfatter både træningsaktiviteter og tilskueraktiviteter. Man kunne også spørge, om idrætsudøverne ikke må snakke politik i omklædningsrum eller på tilskuerpladser, eller om grundlovens § 77 om ytringsfriheden ikke gælder ved ophold i idrætslokaler.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Det næste spørgsmål har unægtelig en klar forbindelse til det, vi netop har drøftet, og jeg kan kun fastholde over for hr. Dræbye, at jeg ikke på noget tidspunkt har udtalt, at idrætsudøvere ikke må udtrykke deres politiske holdning. Jeg har udtalt, skal jeg gentage, at jeg ikke finder det heldigt, hvis der sker en sammenblanding. Jeg har i øvrigt også i pressen udtalt, at jeg mener, idrætsfolk har præcis den samme ytringsfrihed som alle andre, men at jeg finder, at når man er på banen, når man er i kampen, er det det, det drejer sig om, og så har jeg i øvrigt henvist til, at det måtte de selv finde ud af, og jeg er da også vidende om, at man har fundet ud af det, bl.a. i en aktuel sag i håndboldforbundet.

Dræbye (RV):

Ministeren svarede ikke på det spørgsmål, der var stillet. Spørgsmålet går ud på, at ministeren bedes om en nærmere begrundelse for – hvis vi nu skal bruge ministerens ord – at det ikke er heldigt, at idrætsfolk udtaler sig om politik.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Spørgsmålet lyder: »... hvorfor idrætsudøvere ikke må udtrykke ...«, og så må jeg sige til hr. Dræbye, at det har jeg ikke sagt de ikke må; jeg har sagt, at jeg ikke finder det heldigt, og der er altså en forskel.

Hvis jeg sagde, at idrætsudøvere ikke må, så ville jeg dermed antyde, at ministeren sandelig skulle komme efter dem, således som det også ligger i hr. Dræbyes begrundelse at hr. Dræbye forestiller sig. Jeg må indrømme, at jeg synes, at hr. Dræbye har en lidt livlig fantasi, når hr. Dræbye kan forestille sig, at man skulle fratage dem tilskud el.lign. Det kunne jeg ikke drømme om, hr. Dræbye.

Men det, jeg mener med det, er, at når man er på idrætsbanen i kampen, så er det idræt, det drejer sig om i det tidsrum, og det er også det, folk kommer for at se på osv. Men naturligvis må de selv ordne det ude i idrætsforbundene, således som man også har gjort i Dansk Håndboldforbund.

I øvrigt har jeg den holdning, at de uden for kampene kan annoncere for alverdens politiske eller reklamemæssige budskaber ligesom alle andre borgere i dette samfund. Naturligvis kan de det. Men det er stadig væk en sag, som afgøres ude i forbundene, og som ministeriet eller ministeren ikke har noget at gøre med, og der vil i hvert fald ikke blive skredet ind hverken med fradrag i tilskud eller med, hvad hr. Dræbye i øvrigt har forestillet sig.

Dræbye (RV):

I spørgetiden den 16. november 1983 sagde ministeren – og nu citerer jeg direkte (Folketingstidende 1983-84, sp. 1814):

»Jeg finder det således ikke heldigt, at der sker en sammenblanding mellem politisk fredsarbejde og idræt.«

Spørgsmålet går ud på at få en begrundelse for, hvorfor det ikke er heldigt. Hvad er begrundelsen for, at idrætsudøvere ikke må blande deres idræt med deres politiske opfattelse? Kunne ministeren ikke give en begrundelse for, at det er uheldigt?

Ole Espersen (S):

Jeg forstod ministerens svar på dette og det forudgående spørgsmål således, at ministeren ikke finder det heldigt, at man udtrykker en politisk opfattelse i forbindelse med idrætsudøvelsen, f.eks. vedrørende nedrustningsbestrebelse, mens ministeren på den anden side ikke har noget imod, at man bærer reklamer på sit tøj, eller at der på anden måde reklameres i forbindelse med idrætsudøvelse. Altså kort sagt: det er uheldigt, hvis det vedrører en politisk holdning; det gør ikke noget, er måske oven i købet heldigt, hvis det vedrører noget kommercielt. Må jeg spørge, om det er rigtigt opfattet?

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Til hr. Dræbye må jeg sige, at jeg tror, at hr. Dræbye, når han læser referatet af denne